

Presă și informare

Curtea de Justiție a Uniunii Europene
COMUNICAT DE PRESĂ nr. 119/11
Luxemburg, 27 octombrie 2011

Concluziile avocatului general în cauza C-495/10
Centre hospitalier universitaire de Besançon/Thomas Dutreux/Caisse
primaire d'assurance maladie du Jura

Potrivit avocatului general Paolo Mengozzi, o instituție publică de sănătate nu intră, în calitate de furnizor de servicii, în domeniul de aplicare al regimului de răspundere prevăzut de Directiva privind răspunderea pentru produsele cu defect

Cu toate acestea, directiva permite statelor membre să stabilească un regim în temeiul căruia o instituție publică de sănătate trebuie să repare, chiar și în lipsa vinovăției acesteia, prejudiciul cauzat unui pacient de o defecțiune a unui echipament sau a unui produs utilizat în cadrul îngrijirilor acordate

Directiva privind răspunderea pentru produsele cu defect¹ stabilește un principiu de răspundere obiectivă, necondiționată de existența vinovăției, potrivit căruia producătorul (fabricant al unui produs finit, producătorul oricărei materii prime sau fabricantul unei părți componente) este răspunzător pentru prejudiciul cauzat de un defect al produsului său². Atunci când nu poate fi identificat producătorul, orice furnizor al produsului este considerat drept producător, cu excepția cazului în care acesta comunică persoanei prejudiciate, în termen util, identitatea producătorului sau a persoanei care i-a furnizat produsul.

Pe de altă parte, directiva nu aduce atingere drepturilor pe care persoana prejudiciată le poate exercita în conformitate cu normele legale privind răspunderea contractuală sau delictuală ori în temeiul unui regim special de răspundere existent la data notificării acestei directive.

În dreptul francez, răspunderea instituțiilor publice de sănătate față de pacienții lor este guvernată, printre altele, de un principiu jurisprudențial, stabilit de Conseil d'État (Franța), la 9 iulie 2003, potrivit căruia o instituție publică de sănătate trebuie să repare, chiar în absența unei vinovății a acesteia, prejudiciile cauzate unui pacient de o defecțiune a unui echipament sau a unui produs utilizat în cadrul îngrijirilor acordate.

În speță, domnul Dutreux, care avea la data faptelor vârsta de 13 ani, a suferit arsuri în cursul unei intervenții chirurgicale efectuate în anul 2000 la Centre hospitalier universitaire (CHU) de Besançon (Franța). Aceste arsuri au fost cauzate de o saltea încălzită pe care pacientul a fost așezat și care prezenta defecțiuni la sistemul de reglare a temperaturii. CHU de Besançon a fost obligat să repare prejudiciul astfel produs.

Conseil d'État, sesizat în recurs cu acest litigiu, întreabă Curtea cu privire la interpretarea directivei, solicitând să se stabilească dacă regimul francez al răspunderii independent de existența unei vinovății a instituțiilor de sănătate publică poate coexista cu regimul de răspundere a producătorului stabilit prin această directivă.

În concluziile pe care le-a prezentat astăzi, **avocatul general Paolo Mengozzi constată, mai întâi, că legiuitorul Uniunii nu a prevăzut instituirea, prin directivă, a unui regim de răspundere pentru produsele cu defect care să cuprindă și furnizorii de servicii.**

¹ Directiva 85/374/CEE a Consiliului din 25 iulie 1985 de apropiere a actelor cu putere de lege și actelor administrative ale statelor membre cu privire la răspunderea pentru produsele cu defect (JO L 210, p. 29, Ediție specială, 15/vol. 1, p. 183).

² Prin noțiunea de „producător” se înțelege fabricantul unui produs finit, producătorul oricărei materii prime sau fabricantul unei părți componente, precum și orice persoană care, aplicându-și numele, marca sau alt semn distinctiv pe produs, se prezintă drept producătorul acestuia.

De asemenea, nici Curtea nu s-a pronunțat în mod direct cu privire la extinderea domeniului de aplicare al directivei și la răspunderea furnizorului de servicii. Astfel, directiva acoperă, în mod limitativ, doar răspunderea „producătorului” sau, dacă este cazul, pe aceea a „furnizorului” unui produs cu defect. Deși prin directivă nu se definește noțiunea de „furnizor”, acesta este perceput totuși ca fiind un intermediar care intervine în lanțul de comercializare sau de distribuție a acelui produs.

Or, în speță, nu este vorba de un consumator care dorea o saltea, ci de un pacient internat într-un spital. În consecință, siguranța saltelei defecte trebuie analizată în legătură cu prestarea de servicii de îngrijire în sine. Prin urmare, CHU de Besançon nu poate fi considerat distribuitor al saltelei cu defect și nu ar putea fi asimilat unui „furnizor”, în sensul directivei.

Avocatul general concluzionează că un furnizor de servicii – precum CHU de Besançon – nu poate fi asimilat „furnizorului” în sensul directivei. În consecință, domeniul de aplicare al directivei nu se extinde la răspunderea furnizorului de servicii pentru prejudiciile cauzate de un produs cu defect în cadrul unei prestări de servicii.

Această poziție este conformă cu jurisprudența³ Curții potrivit căreia directiva nu are vocația de a reglementa de o manieră exhaustivă domeniul răspunderii pentru prejudiciile cauzate de produsele cu defect, ci doar deschide calea spre o armonizare mai profundă.

În schimb, avocatul general subliniază că, pentru a garanta o protecție eficace a consumatorilor, **directiva permite statelor membre să stabilească un regim național de răspundere a instituțiilor publice de sănătate care utilizează echipamente sau produse cu defecte în cadrul unei prestări de servicii și care, procedând astfel, cauzează prejudicii beneficiarului prestației, - și anume pacientului -, instituțiile menționate având totuși posibilitatea de a exercita o acțiune în garanție în temeiul directivei împotriva producătorului.**

De altfel, în speță, avocatul general remarcă faptul că aplicarea regimului național privind răspunderea furnizorului de servicii ar fi singura care ar permite acordarea în beneficiul pacientului a dreptului la reparare pentru arsurile cauzate de salteaua defectă. Astfel, întrucât aceste prejudicii au survenit în cursul unei intervenții chirurgicale realizate la 3 octombrie 2000, acțiunea persoanei prejudiciate împotriva „producătorului” saltelei defecte, în sensul directivei, ar fi prescrisă (termenul de prescripție fiind de 10 ani).

MENȚIUNE: Trimiterea preliminară permite instanțelor din statele membre ca, în cadrul unui litigiu cu care sunt sesizate, să adreseze Curții întrebări cu privire la interpretarea dreptului Uniunii sau la validitatea unui act al Uniunii. Curtea nu soluționează litigiul național. Este de competența instanței naționale să soluționeze cauza conform deciziei Curții. Această decizie este obligatorie, în egală măsură, pentru celelalte instanțe naționale care sunt sesizate cu o problemă similară.

MENȚIUNE: Concluziile avocatului general nu sunt obligatorii pentru Curtea de Justiție. Misiunea avocaților generali este de a propune Curții, în deplină independență, o soluție juridică în cauza care le este atribuită. Judecătorii Curții urmează să delibereze în această cauză. Hotărârea va fi pronunțată la o dată ulterioară.

Document neoficial, destinat presei, care nu angajează răspunderea Curții de Justiție.

[Textul integral](#) al hotărârii se publică pe site-ul CURIA în ziua pronunțării.

Persoana de contact pentru presă: Claudiu Ecedi-Stoisavlevici ☎ (+352) 4303 3720

³ Hotărârea din 10 mai 2001, Veedfald (C-203/99); Hotărârea din 4 iunie 2009, Moteurs Leroy Somer (C-285/08).